

PÁLFI ANNA

Zefír

Marika néni mondta, hogy közeleg a Bolondos Nap az iskolában. Meg azt is mondta, hogy ilyenkor sok olyasmit lehet csinálni, amit máskor nem. Lehet bevinni játékot is, de ne legyen túl drága, hogy ne bántsuk vele egymást. Így mondta. Nem értettem, hogy egy drága játékkal miért lehet nagyobbat ütni, mint egy olcsóval. Marika néni nagyon szeret minket, ezt is sokszor mondta már. És hogy ő inkább azt szeretné, ha állati bolondozást csapnánk. Megnyomta az állatit, ahogy kiejtette, és nevetett mellé. Szóval be lehet vinni mindenféle kisállatot, legyen élő vagy plüssből készült. Marika néni azt is mondta, hogy minden állatban, ahogy az emberekben is, van valami különleges. Megrémültem, hogy ismeri a titkomat. Meg azt is mondta, hogy ezek a különleges tulajdonságok sokszor csak a legközelebbi barát, vagyis a gazdi előtt ismertek.

Anyu nem tudja, hogy az aranyhörccsögömet Zefírnak hívom. Ő egyszerűen Hörcsizi. Titokban lett Zefír. Esténként szabadon jár-kelel a szobámban, az apró körmei úgy kopognak a parkettán, mint anyu a manikűrös után a számítógép billentyűin. Ugyanaz a szaruhang... Anyu néha csillámos narancssárgára festi a körmeit. Olyankor az aranyszínű kendőjét veszi föl másnap, amit tőlem kapott. Ezért nézem el neki a narancssárga körmöket, pedig olyan velük, mint ha aranydióból készített volna diólikórt. Pedig apa a pálinkát szereti. Nem pazarolja magát a sörre meg az édes pancsokra, ahogy mondani szokta.

Zefír mindig azonos úton közelíti meg a kuckómat. Bebolyongja a szobát, de amikor ide készül, előbb elmegy egészen a küszöbig, onnan indul neki az egyetlen lehetséges útnak: énhozzám. A küszöbön végigegyensúlyoz, hol erre, hol arra csúszkál le a lába a rézbukkanóról. Elhalad a matchboxos ládám előtt, szorosan a földhöz lapulva, mintha attól tartana, hogy elgázolja a szuper, sárga Ferrarim. Szóval Zefír fél a ládától, mégis eloson mellette, majd beveszi a kanyart az ágyam elé tolt könyvespolcnál, átkel az *Embernek gyógyír* című könyvön, fölmászik a *Köztünk élő csodákra*, a túlsó felén lebukdácsol, és megpihen. Vakarózik kicsit; olyan gyorsan jár a lába a füle mögött, mint egy habverő. Szerintem nem viszket semmije, csak nem akarja, hogy tudjam: egy szuszra nem bírja már az utat az arcomig. Az ágyam tövében lépcsőt csináltam neki legóból, azon kapaszkodik föl, és mellém botorkál az ágyneműn.

Ha elsirom magam zuhanyozás közben, nem szoktam aggódni miatta. A fürdőszobaajtó fölött van egy hőszugárzó. Szép rajzos betűkkel az van ráírva, hogy

Зєфир. Apa hozta még régen, amikor Moszkvában dolgozott. Szóval csak meghúzom a hőszűrő alatt lifegő kapcsolót, és már áramlik is rám a langyos levegő. Beletartom az arcom, és egyszerűen megszárad. Ha lezuhanyoztam, anyu mindig ellenőrzi, hogy mindenhol tiszta vagyok-e. Apa a tévé előtt ül, onnan kiabálja, hogy minden f betűst, és hörgésszerűen nevet. Nem értem apa vicceit, akár felhetnék is a fura nevetésétől, de valójában szeretem, ahogy anyu szorosán magához ölel.

Nem akartam elvinni Zefirt a Bolondos Napra. Mondtam is, hogy inkább a szőrözmárt viszem be, aki már ettől is különleges, mármint hogy szőre van. De anyu addigra kilyukasztgatta a kedvenc cipősdobozát, amiben addig az esküvői szaténtopánját (így hívja) tartotta. Nem akartam megbántani, pedig azt a sebet – ember az emberét – még csak be tudtam volna gyógyítani.

Zefir mindig megérzi, ha bánatos vagyok. Persze az is igaz, hogy mindig estére leszek bánatos, úgyhogy nem tud rosszkor érkezni. Valahogy elfáradok vidám lenni a nap folyamán. Olyankor a szokásos útvonalon megközelít, az arcomhoz tipeg, fölkapaszkodik az államon, és egészen a szemem alá nyújtja a fejét. Így szokott rá, hogy lenyalogassa rólam a könnycseppeket. Biztos sóhiánya van. Mint a lovaknak meg a kecskéknek.

Anyu rám szólt, hogy óvatosan fogjam Hörcsit, mert könnyen elpattan a nyaka. Így mondta: elpattan. Mintha labda volna. Kicsi a kezem, és a labda tényleg mindig elpattan nekem testnevelésórán. Pedig van egy kedvencem, amolyan kopott arany gumilabda. Legalább azt meg kéne tudni tartani, de minél jobban igyekszem, annál ügyetlenebb vagyok. A fiúk direkt nekem passzolnak, hogy azután röhöghessenek. A labdázásban, csak ha elsírom magam, az emlékezetet Zefirre. Néha már délben is elfáradok vidám lenni.

Marika néni nem örült, hogy sok hörcsög került az osztályterembe a Bolondos Napon. Ezt nem értettem, hiszen éppen ő mondta, hogy minden állatban van valami különleges. Hogy az állatok, ahogy az emberek is, mind egyediek. Ez azt jelenti, hogy nincs belőlük még egy ugyanolyan. Nem értettem, miért lenne belőlem még egy, meg Zefirből is miért lenne. És különben is, ha ezt tudjuk, miért számít, hogy látszólag mind csak ugyanolyan hörcsög. Meg ember.

Az *Embernek gyógyír* című könyvben olvastam egy orvosról, aki a naurui háborúban ápolta a sebesülteket. Sok fekete ember látható a képeken, a vérük, mintha tekerződő vörös kígyó volna a lábukon meg a fejükön. A fehér orvos szabályosan világit köztük a sátorkórházban. Meg azt is olvastam, hogy a németek betiltották a szigeten az alkoholt meg a fegyvereket, így próbálták megfékezni a törzsi háborúskodást. Az orvos azt írta, hogy mindenki mindenkire rárontott a lagzin. Ilyet tényleg csak részegen lehet. Azon gondolkodom, hogy nem lett volna-e elegendő csak az alkoholt betiltani. A fegyvereknek még csak-csak ellenállnak az emberek. De mindennél jobban az rendített meg a könyvben, ahogy azt ír-

ja a fehér orvos: „ember ütötte sebet csak ember orvosolhat”. Milyen jó, hogy Zefir nem tudott olvasni, akkor nem a sárga Ferraritól félt volna legjobban.

Anyu erőlködött, hogy valamiben csak különlegesnek kell lennie Hörcsinek. Semmiben, mondtam neki dühösen, és közben arra gondoltam, nem is Hörcsi. Zefir valóban különleges volt, de azt csak én tudhattam. Aztán viszont az egész osztály. Nem kellett volna elsírnom magam a Bolondos Napon, amikor Marika néni azt mondta, hogy ha az én hörcsögöm nem nevezetes semmiről, akkor mégis van két egyforma állat: két ostoba hörcsög. Az egész osztály fölrohögött. Oda-hajoltam Zefirhez, hogy megnyugtassam, mert a nagy lármától csak rohant körbe-körbe a szaténtopán helyén. Megérezhette a sót, megtorpant, két lábra emelkedett, és lenyalogatta a könnyeket az arcomról. A hirtelen csöndre lettem figyelmes. Aztán mindenki újra röhögni kezdett, még harsányabban, csak Marika néni nem nevetett már. Aznap este újra elolvastam a naurui orvos szövegét.

Apának már nincs olyan könnyű dolga a szobámmal, mint Zefirnek. Amióta elforgattam a bútorokat, nem tud átkelni rajtuk, ha előtte nem a sörre pazarolta magát. A naurui háború egy esküvőn tört ki, mindenki támadt mindenkire, pedig csupa rokonok lehetek. Aztán egy német ágyúaszád érkezett a sziget partjára, hogy megfékezze az agressziót. A könyvespolcomat keresztbefordítottam az ágyam előtt, csak én meg Zefir fér el mellette kényelmesen. Másban nem hasonlít az ágyam Naurura.

Zefir a Bolondos Nap után többé már nem talált el az ágyamig. Csak forgott körbe-körbe, mint az osztályteremben, pedig otthon nem is nevet senki. Azt hiszem, megértette, hogy néha mások gonoszsága miatt sír az ember, nem a szokásos esti bánattól. Az efféle könnyekkel már nem tudott boldogulni. Lehet, hogy ilyenkor nem is sósat sír az ember. Könnyen pattant el a nyaka. Aztán kicsúszott a kezemből, mint a kedvenc, kopott labdám testnevelésórán.